

Kiektienuam, kas turi, bus duota, ir jis turės su pertekliumi, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi.

EVANGELIJA PAGAL MATĄ. MT 25

■ ■ ■ RINKA, TOKIA AIKŠTINGA ir nenuspėjama, pasirodė turinti kiek kitokių ketinimų, ir to kilimo vis nebuvu matyti. Tiesa, nebuvo ir didelio kritimo. Vieną dieną kursai kiek šoktelavo į viršų, bet kitą nerdavo žemyn dar daugiau nei buvo paškildę, o kartais stovėdavo vietoje, nerodydami didesnių pokyčių. Nepaisant tokių šokinėjimų, kryptis vis tik nebuvo labai džiuginanti, ir per mėnesį bendras biržos indeksas smuktelėjo žemyn apie penkis procentus. Panašiai pajudėjo ir mano portfelyje esančios pozicijos.

Nors tai buvo penki procentai, bet dėl panaudoto didelio skolinėtų pinigų svorto mano lėšų vertė sumažėjo daugiau nei dvidešimt procentais tūkstančiais litų. Tai nebuvo labai malonu, bet raminau save tuo, jog negalima tikėtis, kad rinka visą laiką tik kils, reikia būti pasiruošusiam įvairiems atvejams. Tai natūralus dalykas. Be to, palyginti su tuo, kiek uždirbau nuo investavimo pradžios, tai ne tiek ir daug.

Pastebėjau, kad pinigus pradėjau vertinti pagal kitokią skalę nei anksčiau. Seniau dvidešimt penkių tūkstančių gavimas ar praradimas būtų ilgam išmušęs mane iš vėžių ir neleides užmigti. Paskaičiavus, kiek mėnesių tektų man dirbti darbe, kad tiek uždirbčiau, susidarė visai netrumpas laiko tarpas. Tuo tarpu dabar miegojau kaip kūdikis, jaučiausi visiškai atsipalaidavęs.

Penki procentai. Kažkokie užburti penki procentai. Įtartinais keistas sutapimas, kažkas čia tikrai vyksta nenatūraliai. Antrą mėnesį mano portfelio vertei smukus tokiu pačiu dydžiu, pradėjau nerimauti. Burtai, žinoma, aš netikėjau, bet kažkas čia tikrai atrodė nenatūraliai. Ir dabar mano portfelio vertė, atėmus skolas, nusirito iki beveik šimto penkiasdešimties tūkstančių litų, kai atrodė, kad turi būti du šimtai.

Pajutęs, kad pastarieji rinkos svyravimai toli gražu neskatina noro gyventi ir šypsenos veide, pagalvojau, kad geriausia būtų, jei galėčiau kuriam laikui pailsėti nuo tų biržos reikalų.

Esant progai visuomet mėgdavau pakeliauti. Gal ir nebuvau tas tikrasis keliautojas, kuris su kuprine ant pečių išmaišo pusę pasaulio, bet nebuvau ir tas, kuris keliauja tik nuo keturių ar penkių žvaigždučių viešbučio iki baseino, esančio prie paplūdimio.

Keliavimo esmė buvo aplinkos pakeitimas, o tai gerokai pakeisdamo požiūrį. Pabuvojęs tarp kitai atrodo, kaip kalbančių ir kitaip maistančių žmonių, pamažu ir pats pradėdi keisti savo mintis. Pats minčių kitimas buvo labai sveikas dalykas, kadangi žmogus negali tobulėti, jei yra užstrigęs savo vidiniame pasaulyje, kas paprastai ir atsitinka, jei aplinka kartas nuo karto iš esmės nepakeičiama.

Taigi kai viskas per daug nusibosdavo, geriausia būdavo tiesiog imti kur nors ir išvažiuoti, o grįžus viskas atrodydavo daug geriau. Daug nesvarstęs pasiteiravau, ar darbe mane išleistų kuriam laikui atostogų. Tam klūčių nebuvo, tad beliko sugalvoti, ką čia nuveikus.

Liūdniau buvo tai, kad su savo mergina buvau prieš kurį laiką išsiskyręs ir šiuo metu su niekuo labai nesibičiuoju. Šiaip ar taip, vienam važiuoti ne taip smagu, kaip su kompanija, tad pamaniau, kad gal Antoną sudomintų mintis kur nors ištrūkti. Taigi iškart jam ir paskambinau:

– Sveikas gyvas, Antonai, kaip laikaisi?

– Sveikas, Artūrai, normaliai, – atsakė, bet užuot pasiteiravęs, kaip aš laikausi, paklausė, – kokiais reikalais skambini?

– Žinai, ruošiuosi kur nors paatostogauti. Gal ir tu norėtum prisijungti?

– Kodėl su kokia pana netrauki?

– Šiuo metu nelabai turiu su kuo važiuoti, taigi pagalvoju tau pasiūlyti, bet jei nenori, taip ir sakyk, – neketinau jam per daug aiškintis.

– Gal ir visai neblogo idėja kur nors išlekti, manau prisijungčiau, kaip tik ketinau pasiimti atostogų. Kur traukiam? – iš balso buvo girdėti, kad Antonas užsikrėtė entuziazmu.

– Kur nors, kur šilčiau, reikėtų paieškoti geresnių variantų.

– Sutarta.